

De ce a venit Isus exact în momentul acela?

Imaginați-vă următorul scenariu: Un suveran mondial plănuiește să încredințeze unui bărbat îndeplinirea unei misiuni deosebit de urgente. Soarta lumii depinde de succesul acestei operații. De aceea comandantul se gândește detaliat și strategic cu privire la planul său. Nimic nu trebuie lăsat pe seama hazardului, fiecare detaliu trebuie bine gândit.

Suveranul nu vrea să trimită numai pe candidatul său desăvârșit în această misiune a sa. El trebuie să decidă, *unde* să plaseze omul său, *cum* îl duce acolo și *ce țeluri* trebuie obținute. Și în afară de aceasta contează respectarea desfășurării exacte în timp a evenimentelor (timing). Dacă misiunea startează prea devreme, sau prea târziu, totul este pierdut.

Suveranul mondial ultimativ – acela, care stă cu adevărat deasupra de tot – a plănuit o astfel de misiune. Lumea dirija distrugerea din interior, deoarece omenirea, fiecare om în parte este rob al păcatului. Bărbați și femei erau în război cu ei înșiși și unii cu alții.

Răspunsul lui Dumnezeu la situația noastră lipsită de orice speranță se poate cel mai bine rezuma cu următoarele cuvinte: »*Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața viața eternă*« (Ioan 3,16). Isus a fost nu numai Fiul lui Dumnezeu, ci și Trimisul special al lui Dumnezeu, ca să salveze lumea pierdută. Ca să ducă această misiune cu succes, acest Om a trebuit să aducă o jertfă enormă.

Nu sunteți și dumneavoastră de părere, că Dumnezeu, care a cunoscut prețul, S-a gândit bine la orice detaliu în planificarea acestei operații? El a trimis pe singurul care era capabil pentru această misiune, și ea a reușit în sigurul fel în care era posibil să reușească: prin moartea și învierea lui Isus. Dar care a fost situația cu timing? Putea Dumnezeu să trimită pe Fiul Său mai devreme sau mai târziu? Un verset din Biblie exprimă foarte frumos acest gând: »*Când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său*« (Galateni 4,4). Cu alte cuvinte: condițiile pe locul acțiunii, pământul, erau ideale. Dar de ce? Ce s-a petrecut în imperiul roman, că timpul era așa de favorabil pentru venirea lui Isus?

Romanii înșiși sunt o parte a răspunsului. Pentru prima dată în istorie toată regiunea Mării Mediterane era o unitate politică. Alexandru cel Mare al Macedoniei a fost primul, care a unit multe popoare în imperiul grec, dar romanii au creat condiții, care au oferit infrastructura necesară. Ei au construit renumitele străzi romane („toate drumurile duc la Roma”). Mesagerii puteau să călătorească în siguranță și repede pe ele. Apostolul Pavel și primii misionari au folosit această rețea de drumuri. Și călătoriile cu vapoarele s-au „dezvoltat”. Egiptul și Italia, Siria și Spania – multe națiuni își împărțeau „porturile maritime” mult frecventate, cărora le aparținea și Marea Mediterană. În felul acesta călătoriile cu vaporul erau un alt mijloc pentru răspândirea în apropiere și în depărtare a mesajului despre Hristos.

Exista de asemenea și *Pax Romana* – pacea romană, care a durat din anul 27 înainte de Hristos și până în anul 180 după Hristos. Isus s-a născut în generația în care a început această pace. Aceasta a avut ca urmare o stare relativ liniștită în sudul Europei, în Asia Mică, în Orientul Apropiat, Egipt și Africa de Nord. Într-un oraș ca Ierusalimul, de exemplu, a fost permis iudeilor să-și practice credința și să-și păstreze obiceiurile. Romanii au fost foarte toleranți în lucrurile religioase – atâta timp cât nu se creau probleme și iudeii plăteau impozitele de pedeapsă – *Fiscus Judaicus*.

Stabilitatea și toleranța relativă au deschis lumea pentru răspândirea ideilor noi, străzile și căile maritime serveau răspândirii rapide și efective a acestor idei. Dar a mai fost și un alt factor cheie: limba.

Romanii au preluat controlul asupra unei părți mari a lumii cunoscute, dar într-o anumită privință au fost puși în umbră de înaintașii lor greci: aproape pretutindeni oamenii au vorbit în timpul acela și după aceea ani mulți *limba greacă*. Greaca elenistă a fost una din limbile cele mai frumoase și cu cea mai mare putere de expresie, care au existat vreodată în lume. Ea a devenit un vehicol ideal, ca să transmită omenirii gândirea și viața creștină. Ar fi învățat lumea *limba*

ebraică, ca să verifice afirmațiile lui Isus? Este greu de imaginat așa ceva. Dar limba mondială greacă din timpul acela a creat posibilitatea apostolului Pavel, și altora, să călătorească prin multe țări și să aducă oamenilor vestea bună a Evangheliei, fără să fie nevoie de traduceri obositoare.

Dacă am ținut seama de toți acești factori, ne rămâne totuși încă o improbabilitate. În fond exista în lumea din primul secol multe alte idei. Toate erau spre binele străzilor romane, a *Pax Romana* și limbii greacă. Dar nicio altă idee nu a fost în stare să facă să se clatine marele imperiu din istoria omenirii.

Imaginați-vă: Un Învățător ciudat dintr-un sat al unei țări subjugate a schimbat lumea – după moartea Sa. În ziua executării Lui, cea mai mare parte a ucenicilor Lui L-au părăsit. Dar în timpul unei generații El a fost onorat în multe alte țări. În timp de trei secole, credința Sa a devenit învățătura oficială în imperiu. Și astăzi milioane de bărbați, femei și copii urmează pe același Învățător, care a fost executat ca făcător de rele.

Isus a venit cu adevărat în momentul perfect, dar El a adus și mesajul perfect. El a adus speranță și lumină. Într-o lume, guvernată de sabie, El a vorbit despre pacea desăvârșită. Într-o lume a brutalității și răzbunării, El a vorbit despre faptul, că trebuie să ne iubim dușmanii. Într-o lume a morții, El a oferit speranța unei vieți noi – acum și dincolo de mormânt. Romanii stăpâneau prin puterea groazei și au pregătit o cruce, care să-și îndeplinească funcția de ucidere cu efecte inimaginabil de crude. Isus a acceptat această cruce, I S-a supus și a făcut din ea puntea de trecere de la suferința de pe pământ la bucuria cerului – și această punte, a arătat El clar, era și pentru aceia care L-au prigonit.

Acesta era un mesaj, ca să cucerească lumea. La momentul fixat de Dumnezeu, exact în momentul acela, când adevărul și dragostea Sa puteau să se răspândească cu cea mai mare eficiență, a venit Isus, ca să aducă mesajul cel mai radical și cel mai minunat, care a fost oferit vreodată. Ceea ce a început într-un staul în micuțul Betleem urma să definească din nou istoria – la timpul desăvârșit și pentru totdeauna.

Întrebări la această temă

- Ați neglijat vreodată, să planificați o întâlnire importantă sau să vă pregătiți pentru o misiune sau un examen? Care a fost urmarea?
- Ce ați învățat nou în acest capitol cu privire la planul detaliat al lui Dumnezeu cu privire la istoria crăciunului?
- Pentru meditarea în continuare: Galateni 4,4 se referă la întruparea Lui Isus ca Om, Galateni 4,5-7 ne spune mai multe despre planul lui Dumnezeu. Citiți aceste versete și notați și alte detalii ale planului lui Dumnezeu cu privire la trimiterea Fiului Său pe pământ.

De ce copilașul lui Elisabeta și Zaharia?

Pentru poporul Israel era un mare privilegiu să aibă copii și să-i crească. În privința aceasta ei erau ca și cei mai mulți dintre noi. Atunci era greu să se înțeleagă sterilitatea. Mulți credeau, când cuiva îi lipsea binecuvântarea lui Dumnezeu cu privire la copii, că el a făcut ceva greșit. Și degetul acuzator era îndreptat de cele mai multe ori spre femeie. Ea era suspectă de păcate ascunse, și atâta timp cât nu avea copii, ea trebuia să fie vinovată.

Este greu să ne imaginăm inima unei femei singuratice, neînțeleasă și frustrată, care în timpurile biblice ar fi dorit cu plăcere să aibă un copil. „Ce am greșit, Doamne? De ce nu-mi descoperi păcatul, ca să pot să-l ispășesc?”

Elisabeta, care trăia în apropiere de Ierusalim, trebuie să se fi rugat aceste cuvinte cu multe lacrimi în numeroasele nopți nedormite. Bărbatul ei Zaharia era la urma urmei preot. Prin aceasta problema ei a devenit și mai evidentă. Se bârfea despre femeia unui preot, care nu a găsit har în ochii lui Dumnezeu. Cât de mult trebuie să-și fi dorit Elisabeta o fiică, care putea să-i ajute în gospodărie și pe care într-o zi o va vedea mireasă. Zaharia își dorea desigur, ca orice tată, un fiu.

Dar dorința a rămas neîmplinită și rugăciunile neascultate. Dumnezeu a tăcut și leagănul a rămas gol. Anii au trecut și zilele părului cărunt și oaselor obosite se apropiau fără oprire. Perechea a renunțat deja demult la speranța după copii, când pe neobservate pentru ei a venit timpul marelui eveniment, la care ei trebuiau să ia parte. Luca începe evanghelia sa referitoare la istoria lui Hristos, nu cu Maria și Iosif, și nici cu Irod, ci cu această pereche.

Preotul Zaharia era în Templu și ardea tămâie înaintea Domnului, când deodată a trebuit să se întrebe, dacă nu cumva visează ziua. Acolo, la dreapta altarului tămâierii, stătea un înger! El s-a speriat, așa cum au făcut întotdeauna oamenii, care s-au întâlnit cu îngeri.

Vizitatorul a revelat noutăți, care erau prea minunate, ca să poți să ți le imaginezi. Dumnezeu voia să răspundă perechii la rugăciunile ei de mulți ani, dându-le un copil. Mai mult chiar, urma să fie un copil, care va echilibra toți anii de necaz și dorință. El va deveni un copil deosebit, un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu - *»umplut de Duh Sfânt chiar din pântecul mamei sale«* (Luca 1,15).

Aceasta era mai mult decât remarcabil. Au trecut mai multe sute de ani, fără să fie un profet al lui Dumnezeu, și acest copil să fie umplut cu Duh Sfânt chiar din pântecul mamei!

Este posibil, ca preotul să fi căzut tremurând pe genunchi, inundat de lacrimi. Îngerul a descris foarte precis viitorul copilului. Maria și Iosif nu au aflat prea multe lucruri despre Copilul lor.

Mai întâi, așa spune îngerul, mulți oameni se vor bucura împreună cu părinții – o compensare întârziată după atâția ani de separare socială. Copilul se va numi Ioan, și el va primi puterea și duhul lui Ilie, cel mai impresionant profet al lui Israel, și el va aduce pe mulți israeliți înapoi la Dumnezeu, pe care ei L-au uitat. El va întoarce *»inimile părinților spre copii«* (Luca 1,17). Și înainte de toate, el va pregăti calea Domnului care va veni, așa cum a profetizat Isaia.

Noi îl cunoaștem ca *Ioan Botezătorul*.

Însă după aceea Zaharia trebuie să se fi îndoit deodată de vestea bună. Cum să aibe aceasta loc? Ca preot cunoștea profetiile cu privire la un Om ca Moise, unul, care trebuia să vestească prezența lui Mesia între oameni. Dar lui îi lipsea credința. El a întrebat, cum putea să fie posibil așa ceva.

Atunci îngerul și-a descoperit identitatea. Era Gabriel, care stă înaintea tronului lui Dumnezeu – Gabriel, care a vizitat atât pe Daniel și care va vizita și pe Maria. Și ca o pedeapsă ușoară pentru îndoiala lui, el a paralizat limba preotului, așa că din momentul acela și până la împlinirea cuvintelor îngerului el nu a mai putut vorbi. Pentru prima dată Zaharia avea de comunicat ceva important – și nu putea să rostească nici un cuvânt!

Vă puteți imagina amestecul de bucurie și frustrare, atunci când s-a întors înapoi la Elisabeta? Luca ne spune, că soția lui a fost surprinsă, când a rămas însărcinată: *»Domnul mi-a ridicat rușinea dintre oameni«* (Luca 1,25).

Ea era la începutul ultimei treimi a însărcinării ei, când îngerul a făcută o altă vizită pe pământ, de data aceasta a întâlnit pe Maria. Odată cu vestirea lui Isus, Gabriel i-a spus Mariei, că și ruda ei Elisabeta are vești bune: soarta celor doi copii va și legată una de alta. La amândoi era vorba de nașteri minunate, în ambele cazuri era împlinirea cuvintelor din vechime. Altfel decât Zaharia, Maria a crezut vestea uimitoare a îngerului.

Când a venit Maria, ca să fie îmbrățișată de ruda ei, copilul a sărit de bucurie în Elisabeta. Maria a cântat un Psalm de laudă, citând pe Ana, o mamă renumită, care după mulți ani de lacrimi multe și fără copii a născut un profet. Maria și Elisabeta s-au bucurat de harul minunat și s-au ținut strâns una în brațele celeilalte. Vestea Mariei a fost mai mare – ea a descoperit, că Fiul lui Dumnezeu va veni. Dar și vestea Elisabetei era minunată, căci ea descoperia, că mesagerul Fiului lui Dumnezeu se va naște în curând – acela, pe care Dumnezeu l-a ales ca lumina care lucește, pentru ca el să conducă oameni la Isus, Lumina Lumii.

Când s-a născut copilul, Zaharia și-a recăpătat glasul. El a compus o cântare, care se aseamănă cu aceea a femeilor. Mai târziu urma să se compună un alt cântec despre Ioan. Dar de data aceasta cântecul venea de la Isus. El a numit copilul minunat al Elisabetei și al lui Zaharia: »*cel mai mare dintre oameni*« (Matei 11,11) și »*mai mult decât un profet*« (Luca 7,26-28).

Preotul cu credință slabă și soția lui ne arată că Dumnezeu aude rugăciunile noastre. Dumnezeu rămâne credincios Cuvântului Său, și El pregătește drumul pentru ceva, care este mult mai minunat decât ne putem noi imagina. Și El răsplătește chiar și credința cea mai slabă.

Întrebări la această temă

- Ce lucru vă doriți, care este aparent în afara oricărei raze de acțiune? Vă străduiți, să puteți realiza totul în lume, sau sunteți gata să renunțați?
- Ați trăit vreodată timpuri, în care v-ați îndoit de făgăduințele lui Dumnezeu? Cum ați rezolvat această problemă?
- Pentru meditarea în continuare: Citiți Geneza 18. Acolo găsim o altă relatare despre un copil făgăduit, care a venit în chip minunat pe lume. Cum au reacționat părinții în această relatare?

De ce Betleem

Betleem a fost un oraș „gazdă” în istoria Crăciunului, un eveniment, pe care lumea abia l-a observat și care totuși a influențat și încă va mai influența soarta fiecărui om în parte. Așa cum a exprimat odată Ralf W. Sockman: „Balamaua ușii istoriei trebuie căutată la ușa staulului din Betleem.”

Noi ne imaginăm o noapte liniștită. Dar să ne gândim, că toate casele de poposire au fost pline și cu siguranță pe străzi s-a sărbătorit. Noi ne imaginăm un orașel liniștit, însă Beteemul avea o preistorie agitată.

Biblia ne relatează, că în Betleem, de exemplu, a fost înmormântată **Rahela**, soția iubită a lui Iacov. Ea a murit în mod tragic în patul copilului, când s-a născut Beniamin, fratele iubit al lui Iosif.

La o altă cotitură a pașilor dispăruți ai istoriei găsim pe **Rut**, a cărei relatare este scurtă, dar foarte mișcătoare. Două văduve – Rut și Naomi, soacra ei – au părăsit o țară străină (Moab), ca să se reîntoarcă în orașul mic, în care a locuit odinioară Naomi cu soțul ei – *Betleem*.

Acolo le-a mers bine, și Rut a putut să se recăsătorească. În cartea Rut, capitolul 4, oamenii au binecuvântat pe Rut și pe noul ei soț. Ei au comparat-o cu Rahela și s-au rugat, ca urmașii ei să ajungă renumiți.

Aceste rugăciuni au fost ascultate într-un fel, în care acești oameni niciodată nu au putut să viseze.

Din această localitate mică va veni cel mai cunoscut viteaz al lui Israel. Profetul **Samuel** a ajuns la Betleem în căutarea unui împărat viitor, așa cum vor face magii multe secole mai târziu. Cartea 1 Samuel relatează cum profetul a ajuns în casa lui Isai și a privit cu atenție la rând pe fiecare din bărbaiții tineri. Alegerea lui a căzut potrivit voinței lui Dumnezeu asupra lui **David**, tânărul păstor, cel mai puțin probabil dintre toți. El, așa a vestit Samuel, a fost materialul de bază pentru un împărat popular. Aici era unul, care mai târziu sub denumirea »om după inima lui Dumnezeu« trebuia să devină împărat. Din păstor de oi conducător de stat? Ce carieră uimitoare?

În timpurile rele, bătrânul împărat a trebuit să privească cum dușmanul de moarte al lui Israel, filistenii, au instalat o garnizoană în iubitul său Betleem. Când David și-a dorit apă din fântâna din Betleem, o trupă dintre vitejii lui curajoși a pătruns printre dușmani, ca să fure apă de băut pentru el – ca apoi să-l vadă cum el varsă această apă ca jertfă pentru Dumnezeu.

Însă fiecare iudeu, care cerceta scrierile profeților, se lovește de cel mai mare indiciu. În cartea Mica se găsește profeția uimitoare: »Și tu, Betleeme, Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine Îmi va ieși cel care va fi Stăpânitor în Israel, ale cărui origini sunt din vechime, din zilele eternității« (Mica 5,2).

Betleem, Efrata – două nume, două înțelesuri. Betleem înseamnă „Casa pâinii”. Isus Însuși se va numi mai târziu »Pâinea vieții«, și El a spus: »Eu sunt Pâinea vie, care S-a coborât din cer« (Ioan 6,51). Ce loc mai potrivit ar fi fost pentru El decât ieslea din Betleem – o troacă în „Casa pâinii” -, ca să meargă în această lume?

Și ce are a face cu al doilea nume? *Efrata*, un nume mult mai vechi al orașului, înseamnă „fertilitate”. *Efrat* este un verb, care înseamnă „a fi roditor”. Și iarăși ne amintește Copilul din Betleem de locul Său natal, prin aceea că spune: »În aceasta este glorificat Tatăl Meu: că aduceți mult rod și Îmi veți fi ucenicii« (Ioan 15,8).

Pentru toți cei care citeau vechile scrieri și se gândeau la gândurile veșnice ale lui Dumnezeu, se intensificau indiciile mesianice spre acest loc purtător de istorie. Acest Betleem trebuia păstrat în atenție! De aceea rabinii și învățații au avut pe parcursul istoriei atenția permanent îndreptată spre Betleem. Dar cine a luat seama la meseriașul simplu și logodnica lui, care în acea noapte uimitoare, obosiți, au găzduit în oraș? Cine a bănuit, că prin sosirea lor, lumea va fi schimbată pentru totdeauna?

Probabil că acesta este motivul pentru care noi ne imaginăm Betleemul ca un orașel în afara timpului, în care se găsește permanent o noapte liniștită presărată cu stele. Noi știm că în casa de poposire locală era loc pentru oricine, numai pentru »Împăratul născut de curând« nu era. Nici măcar o perină nu a fost dată Aceluia care într-o zi va da tot ce are pentru oameni. Dar noi nu putem să fim așa de răi față de hangiu și față de cei ce adunau impozitul – este un eveniment de bucurie.

Căci într-un colț uitat al unui orașel uitat, într-o țară uitată, auzim deodată vestea de neuitat: »Astăzi vi s-a născut Mântuitorul!« În »Casa pâinii« a fost dată Pâinea vieții pentru toată omenirea. În orașul fertilității a venit cineva pe lume, care a adus roada dulce a cerului. Și în locul, de pe care odinioară un împărat însetat a dorit să bea, va țâșni o fântână de apă vie pentru oameni. Cel care a adus această jertfă a spus: »Cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el izvor de apă, țâșnind spre viața eternă« (Ioan 4,14).

De ce Betleem? De ce inima ta sau inima mea? Atât orașul cât și sufletul au o istorie plină de schimbări și sunt la fel de însetate. Tot așa de liniștit, cum a venit Copilul în acest oraș al orașelor, dorește Isus să vină în inima fiecăruia dintre noi.

Întrebări la această temă

- Există un loc deosebit de care se leagă istoria familiei dumneavoastră? Ați fost în ultimul timp acolo?
- Ce alte evenimente importante au avut loc în Betleem, despre care relatează capitolul nostru?
- Pentru meditarea în continuare: Citiți 1 Samuel 16,1-13. Enumerați trei lucruri care au avut loc în Betleem, potrivit cu această istorisire.

De ce nu a fost loc în casa de poposire?

Betleem era un orașel micuț, în care nu se petreceau multe lucruri. Era puțin mai mult decât o suburbie a capitalei înfloritoare și receptivă de tot ce este în lume, **Ierusalim**. Era mai puțin ținta călătoriei și mai mult un loc de poposire pe un drum de acces. El era situat la aproximativ 8 km depărtare de marele oraș, unde prezența lui Dumnezeu locuia în Templu. În orice caz, aproximativ într-o oră de mers pe jos se găseau locuri de găzduire mai bune. Fiecare voia să vadă Ierusalimul – îl dorea prea mult, ca să rămână mult timp într-o suburbie.

Dar acum cezarul a dat ordin să se facă recensământul populației, și toți israeliții care se trăgeau de pe linia împăratului David au fost repartizați să se anunțe în locul natal Betleem. Timpul lui David, cele mai minunate zile ale lui Israel, erau cu aproximativ o mie de ani în urmă și marea familie a împăratului mort cuprindea deja aproape un popor mic.

De ce trebuia imperiul roman să se ocupe cu recensământul unui popor cucerit? Deoarece, așa cum probabil v-ați dat seama, era vorba de bani. Cezarul avea interese mari, ca prin evaluări precise ale impozitului să asigure scurgerea aurului spre Roma. El dorea un recensământ al populației corect și organizat, pentru ca toți cei care puteau fi impozabili să plătească fiecare cent, pe care-l datorau.

De aceea în aceste zile turbulente toate căile urmașilor lui David duceau spre Betleem. Orașelul a fost umplut de unchi, mătuși, verișori și verișoare îndepărtate. Scena se asemena cu o mare întrunire a familiei, o întrunire de revedere. Nici chiar cu casele de poposire improvizate și colibele din scânduri, care s-au ridicat ca peste noapte din pământ, nu a fost posibil să se creeze suficiente locuri de găzduire. Cine a plecat prea târziu în călătorie a fost cu mare probabilitate dezamăgit.

Imaginați-vă aceste străzi supraaglomerate! Recensământul populației era un timp bun pentru hotelieri și vânzătorii de alimente, dar și pentru hoți, care puteau să se ascundă în mulțime. Călători și muzică gălăgioasă se revărsa pe ușile tavernelor, și femeii cu renume dubios așteptau la drumuri. Cei buni și cei răi se întâlneau. Acesta era fundalul pentru venirea Domnului nostru.

Dar gândiți-vă: cu cât mai mare ar fi fost numărul oamenilor, care s-ar fi dus acolo, dacă ar fi știut ce știm noi. Ironia este, că în oraș veneau mii de oameni, fără să știe, că acolo avea loc cea mai însemnată zi din istoria lumii. Cine bănuia, că se află într-un loc al unei invazii cerești? Toți gândeau, că au venit la un recensământ al populației plictisitor și obositor. Ei au venit la prima sărbătoare de crăciun, ca *să dea*, și nu *să primească*.

Sute de familii trebuie să fi trecut pe lângă staul. Ei au trecut pe lângă mamă și Noul ei născut fără să spună „Bună dimineța”, fără să privească curioși înlăuntru. Cu siguranță și-au strâmbat nasul, când au trecut pe lângă păstorii neîngrijiți și iritați, care le veneau în întâmpinare pe drumul spre staul.

Marele Dar al lui Dumnezeu a venit învăluit într-o taină, așa că nimeni nu a știut ce însemna aceasta. Fiul lui Dumnezeu S-a născut în lumea aceasta, veșnicia s-a strecurat în timp și spațiu.

De ce nu a fost atunci loc în casa de poposire? Dacă Dumnezeu a putut să pună în mișcare o stea dintr-o galaxie îndepărtată, ca să invite pe magii din răsărit, nu a putut El să rezerve și o cameră modestă? Nici o secundă nu ne îndoim de aceasta. Această naștere în staul nu a avut loc din cauza unei situații de strâmtoare. Ea a fost evenimentul decisiv al istoriei omenești. Dumnezeu a planificat aceasta cu toată dragostea înainte de creație, și El nu a trecut cu vederea niciun detaliu.

Domnului creației I-a plăcut să pășească neobservat în această lume în mijlocul unei scene turbulente. A fost planificat din cer, ca El să nu vină în lume în comoditatea unui han, ci în staulul murdar al unui țăran. Nașterea tainică, fără protecția unui cămin, a fost numai începutul unei vieți fără adăpost.

Mama Sa, o nazarineancă, tocmai venise în Iudeea, când nașterea a surprins-o. Copilul ei a venit deci pe lume în Betleem – așa cum a prorocit profetul Mica. După aceea Maria și Iosif au dus pentru un timp Copilul în siguranță în *Egipt*. Abia după aceea au venit la Nazaret, deoarece un înger i-a atenționat, să nu se reîntoarcă la Betleem. Noi știm, că Isus a crescut în Nazaret, dar Scriptura trece cu vederea acest timp. Chiar și atunci când noi Îl întâlnim la vârsta de 12 ani, El este în drum spre Ierusalim. Nu-L găsim niciodată acasă.

Într-una din zile, când Isus a crescut mare, cineva a spus, că el va urma pe Domnul, pretutindeni unde El va merge. Răspunsul Domnului a fost: »*Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul*« (Luca 9,58). În cuvintele Sale răsună o tristețe meditativă. Viața lui Isus a fost o stradă lungă, care a început într-o *iesle* și s-a terminat pe *cruce* – în cele din urmă într-un *mormânt gol*. Lui I-a lipsit atmosfera unui cămin scump, căci El avea o misiune de îndeplinit.

El a acceptat respingerea din partea oamenilor chiar de la nașterea Lui, și a trimis lumii un mesaj de dragoste stăruitoare și neschimbătoare. Noi nu I-am oferit nici măcar o cameră supraaglomerată. Noi nu am avut niciun loc pentru El. Noi nu am avut timp, să ne reculegem și să-L adorăm, niciun interes pentru Fiul unui tâmplar. Dar acest Fiul a venit la noi, ca să caute un loc pentru noi. El pregătește fiecărui copil al lui Dumnezeu locuință în Casa de poposire, care ne așteaptă în cer.

Înainte de a merge în ultima călătorie, El a spus ucenicilor Săi: »*În Casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc*« (Ioan 14,2). Fără adăpost sau cu adăpost – El a vrut să deschidă larg ușile cerului, ca nimeni să nu trebuiască să rămână afară.

Întrebări la această temă

- Când călătoriți, preferați să comandați mai dinainte locul de găzduire, sau mergeți la întâmplare? De ce?
- Ați avut vreodată parte de un zbor supraaglomerat? A trebuit să înghițiți hapul unei rezervări ratate? Ce ați făcut în această situație?
- Pentru meditarea în continuare: Citiți Ioan 14,1-3. Ce spune Isus că va face, după ce El a pregătit pentru noi un loc în cer? Cum putem să fim siguri de „rezervarea” noastră?